

KALAN LAULU

Tapautui Juojärven Isäntähiekalla 8.7.2012

Tiiliä taalia tallallaa,
kesä on meillä trallallaa,
linnunpoikia naurattaa,
kaloja järvessä laulattaa.
Vaan ootkos kalan laulavan kuullut?
Ootkos haukea lukkariks luullut?
Minä oon kuullut kerran vaan,
kun kalat nous luodolle laulamaan.

No mitäpä linnut metsässä nauraa?
mitäpä kalat luodolla laulaa?
Siitähän lintuset oksillaan
ovat nyt vallan riemuissaan,
kun istua saa ja liverrellä,
ei tarvitse kylmässä kärvistellä.
Ei palele kynsiä ollenkaan,
pysyy pakkanen Pohjois-navallaan.

Ovat metsämiehetkin pyssyineen
menneet nuotanvetonäytökseen.
Siispä vietämme kesäistä rauhan aikaa
ja laulamme niin, että metsät raikaa.
On lintujen kesälaulu tää,
kun oksallaan jokainen livertää,
kun ampujat kalaa vain odottaa
eikä lintuja muista laisinkaan

Vaan mikäs se siellä,
vesien tiellä,
sinilaineilla järven?
Kuka se ilkkuu,
mikä se vilkkuu,
suomukylkikö särjen?

Siihen on käyneet
siiat ja säyneet,
ahvenet, lohet ja kuhat.
Yhteen kuoroon,
laulaen vuoroon,

kaloja varmaan tuhat.

Nostaen kaulaa,
siinä ne laulaa,
kenenkä kunniaksi?
Kalamiehenkö
kesämielenkö
aikaansaattajaksi?

Käydäänpä rantaan,
Juojärven sanaan
Kuulemaan laulua moista.
Eihän, kuule,
koskaan tule
tällaista hetkeä toista.

Vaan onkos tuo kivaa?
Pelkkää ivaa
kalojen suusta kuulen.
Ne laulaen jaksaa
kalavelkojaan maksaa
kalastajille, niin luulen.

Astukaas esille,
tulkaa vesille
käymään kalojen teitä.
Ottakaa, kuulkaa,
nuotta, ja tulkaa
ruuaksi pyytämään meitä

Eihän se estä,
jos huumoris kestää
rohkeesti tänne vaan astu.
Vai pelkäätkö, että
saat saappaaseen vettä
ja kalastushoususi kastuu.

Ne kaislikon takaa
pilkkansa jakaa,
sieltä ne paikkansa löysi,
potke vaan nuottaa,
sen teet aivan suotta,
ei tänne yllä tuo köysi

Vaik yrität soutaa
 ja kaloja noutaa,
 et tänne asti voi tulla.
 Voi sua arkaa
 kalamies parkaa
 onko ankea aika nyt sulla

Täällähän piiriin
 käymme, ja kiirii
 laulumme rantaan asti.
 Kalastajalle
 avuttomalle
 nauramme makeasti.

Tuon kaiken kuuli korvillan
 kalojen kuningas, hauki.
 Sekös sai hauen suuttumaan,
 se karjaisi: ”korvat auki”
 Se luodolle hyppäs ja pyrstöllään
 löi tahtia rantakiveen
 ja kamalan kovalla äänellään
 huusi: ”Kalojen kuninkaan nimeen,
 pitää loppua kidusten soitto tuo,
 pitää loppua pilkkalaulut nuo,
 ne kesämieltä ei nosta,
 eikä tään järven kalat milloinkaan,
 ollenkaan
 mitään kalastajille kosta”

Vaan kesä meillä on yhteinen
 kanssa uljaiden kalastajain.
 Kun päättyy arki, niin juhlien
 käymme pöytiin talojen, majain.
 Ei niin halpaa majaa missään lie,
 minne emme kalaherkkuja vie,
 ja kuninkaidenkin linnaan
 viemme juhlaa parahintaan.

Näin aatelkaa veikot, siskokset,
 koko aaltojen jalo kansa,

kukin antakoon makoisat antimet,
kukin antakoon parhaintansa.
Sillä löytyyhän toki parempaa
ja kauniimpaa,
kuin veden alla vain nälissään
ja viluissaan
ilman valoa oleskella
ja turhia odotella.

Onhan toki jaloa, arvokasta
käydä ylös vesien maailmasta,
tiensä johtaa keskelle pöytää,
juhlapaikalta itsensä löytää.

Näin lausui kalojen kuningas
ja nytpä nähtiin kummaa, kas
kun järven kalat kaikin
kävi järven luodolle maihin,
ja nöyrinä alamaisina vaan
rupes hauen johdolla laulamaan.

Mitä lauloivat, sepä nyt arvatkaa,
vain nuottaväki sen kuulla saa,
ne lauloivat juhlavasti,
se kuultiin rannalle asti.
Ne lauloivat kesää rantamäelle,
ne lauloivat onnea nuottaväelle,
ne kalamiehille laulunsa antoi
kun sävelet veen yli kantoi.

Vain nuottaväki sen kuuli,
vai kuuliko... ehkä vain luuli
kuulleensa laulun kauneimman,
joka loi kesätunnelman,
joka sydämet sytytti kesämieleen
ja juhlat laulut kirvoitti kieleen.
Ja nytpä nähdään kummaa taas,
alkaa laulu, missä, arvatkaas.
Alkaa laulu rannalla nuottaväen,
se kauniimpi on kuin kukunta käen,
Se rannalle kesän hengen luo,
se illan rauhan mieliin tuo.

Jatkuu laulu ja ilta tummenee,
vaan kaikki yhä vaan kummenee,
kun laulavat kuorot,
on välillä vuorot
rannalla laulaa ja soittaa,
ja välillä koittaa
vuoro taas luodolle,
kalojen kuorolle.

Näin rannalta nuottakansa,
laulut laulettuansa
käy iltapalapöytään
ja siitpä nyt löytää
mieleiset herkkunsa kukin
leipää, lihaa, kahvimukin.
Vaan miten tunne niin kummallinen
on tänään rinnassa jokaisen,
ja tuntuu ett' kalavati saa
tänä iltana olla paikallaan.

Miks jokainen tänään tuntee niin,
että kalapöydän antimiin
en koskea vois,
ne viekää pois.

No ymmärtäähän tämän,
ajattele vähän:
”Kuka nyt ystävänsä möis,
ja laulutoverinsa söis.
Nyt laulajakaloja muistaen
käy kukin iltavuoteeseen.
Onhan huomenna taas päivä uus,
ehkä kalan laulut unohtuu
ja kalaruokakin maistuu,
hauet, ahvenet pannulla paistuu

Heimo M

